

JUSTÍCIA

ANDORRA: EL ABOGADO QUE DESAFIÓ A 25 JUECES Y ACABÓ EN EL PUNTO DE MIRA

Imatge original de la publicació / miniatura del vídeo

Un abogado denuncia a decenas de magistrados después de considerar que distintas actuaciones judiciales vulneraron los derechos de sus clientes. La historia arranca con más de 8.000 euros que, según la transcripción, fueron confiscados en un procedimiento relacionado con una quiebra. Campos responde presentando denuncias formales y llevando el conflicto incluso al terreno de la lucha europea contra la corrupción. Más adelante, una advertencia escrita a una magistrada recordándole la responsabilidad personal de los jueces por resoluciones injustas es interpretada como un ataque a su independencia. La reacción institucional pone entonces al propio abogado bajo amenaza profesional. El episodio plantea una cuestión incómoda: ¿qué ocurre cuando exigir que un juez cumpla la ley termina convirtiéndose en el argumento para apartar al abogado que lo exige?

TEXT ÍNTEGRE | PÀGINA 2

EN AQUEST NÚMERO

JUSTÍCIA | P. 2

ANDORRA: CONDENADA PESE A CONSULTAR A UN JUEZ — ¿DÓNDE ESTÁ EL DOLO?

JUSTÍCIA | P. 3

ANDORRA: UNA FACTURA, UNA ACUSACIÓN PENAL Y LA POLICÍA EN TU PUERTA

JUSTÍCIA | P. 3

SUBHASTES MILIONÀRIES SENSE CONTROL A LA BPA | ANDORRA

JUSTÍCIA | P. 4

ANDORRE : 16 000 MOTS DE PASSE, 12 ANS DE BROYAGE JUDICIAIRE | AJW ROUVRE L'AFFAIRE CABOT

JUSTÍCIA

ANDORRA: EL ABOGADO QUE DESAFIÓ A 25 JUECES Y ACABÓ EN EL PUNTO DE MIRA

No es época para tontos | 2026-09-24 | CASTELLÀ

Imatge: miniatura original de la publicació.

Un abogado denuncia a decenas de magistrados después de considerar que distintas actuaciones judiciales vulneraron los derechos de sus clientes. La historia arranca con más de 8.000 euros que, según la transcripción, fueron confiscados en un procedimiento relacionado con una quiebra. Campos responde presentando denuncias formales y llevando el conflicto incluso al terreno de la lucha europea contra la corrupción. Más adelante, una advertencia escrita a una magistrada recordándole la responsabilidad personal de los jueces por resoluciones injustas es interpretada como un ataque a su independencia. La reacción institucional pone entonces al propio abogado bajo amenaza profesional. El episodio plantea una cuestión incómoda: ¿qué ocurre cuando exigir que un juez cumpla la ley termina convirtiéndose en el argumento para apartar al abogado que lo exige?

Article original: informacions.ad | Vídeo original

ANDORRA: CONDENADA PESE A CONSULTAR A UN JUEZ — ¿DÓNDE ESTÁ EL DOLO?

No es época para tontos | 2026-09-24 | CASTELLÀ

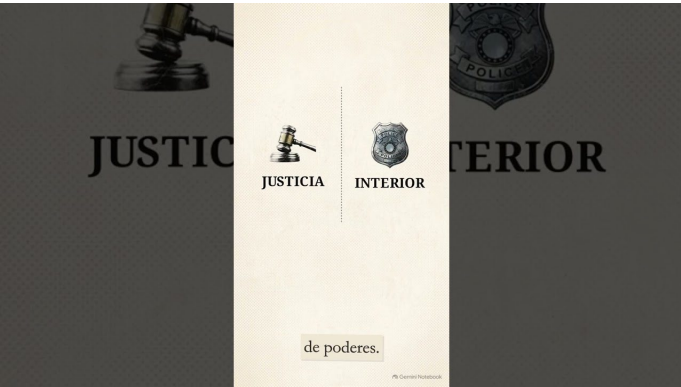
Imatge: miniatura original de la publicació.

Una actuación termina en condena penal pese a que, antes de realizarla, la abogada habría consultado a un juez y recibido de esa autoridad una respuesta favorable. El núcleo del caso es el error de prohibición: para considerar intencional una conducta no basta con probar lo ocurrido, sino que debe analizarse si quien actuó sabía que estaba infringiendo la norma. Según la transcripción, durante el procedimiento se impidió precisamente el testimonio del juez cuya respuesta previa podía resultar decisiva para determinar la existencia de ese conocimiento. La condena siguió adelante y terminó teniendo consecuencias profesionales graves. El episodio cuestiona cómo puede afirmarse la existencia de dolo cuando una autoridad había indicado previamente que la conducta podía realizarse.

Article original: informacions.ad | Vídeo original

ANDORRA: UNA FACTURA, UNA ACUSACIÓN PENAL Y LA POLICÍA EN TU PUERTA

No es época para tontos | 2026-09-24 | CASTELLÀ

Imatge: miniatura original de la publicació.

Lo que comienza como una reclamación de honorarios vinculada a la gestión de un fondo termina convertido en un procedimiento penal por fraude. Según la transcripción, la defensa sostiene que se trataba de una controversia que debía haberse resuelto en el ámbito mercantil, pero la Fiscalía impulsó la vía penal y llegó a solicitar prisión. El relato denuncia además obstáculos para recurrir, la celebración de actuaciones mientras el acusado estaba de baja médica y el empleo de la policía para entregar comunicaciones administrativas incluso de madrugada. Años después, el Tribunal Constitucional anuló parte de la condena. La conclusión del episodio es especialmente dura: en un sistema sin contrapesos suficientes, el castigo para quien incomoda puede no ser únicamente la sentencia, sino todo el procedimiento que conduce hasta ella.

Article original: informacions.ad | Vídeo original

SUBHASTES MILIONÀRIES SENSE CONTROL A LA BPA | ANDORRA

No es época para tontos | 2026-09-21 | CATALÀ

Imatge: miniatura original de la publicació.

Durant gairebé dos anys, la liquidació de Banca Privada d'Andorra hauria continuat sense un controlador efectiu mentre actius valorats en milions d'euros eren subhastats i liquidats. Aquesta és la pregunta central que Rachael i Josep analitzen a partir de la investigació editorial de Jaume Reixac publicada a La Valira.

L'episodi reconstrueix el cas des de la intervenció de BPA el 2015 i la creació de l'AREB fins a l'obertura del procediment concursal. El març del 2024, la Batllia va declarar formalment la fallida i va nomenar administradora judicial la mateixa AREB que havia gestionat durant anys la resolució de l'entitat. La transcripció centra l'atenció en el contrapès que havia de representar el controlador: verificar la comptabilitat, obtenir informació sobre el procediment i assistir el batlle en la supervisió de l'administrador.

Segons el relat del programa, després de la renúncia dels controladors inicialment designats es va obrir un buit de control que hauria durat gairebé dos anys. Durant aquest període, La Valira hauria localitzat 26 subhastes relacionades amb el patrimoni de BPA: cinc vehicles, divuit immobles i tres terrenys.

Rachael i Josep remarquen que això no permet declarar automàticament nul·les totes les subhastes. La qüestió és determinar qui va verificar materialment les valoracions, les condicions de venda, la comptabilitat i la protecció dels interessos dels creditors mentre faltava l'òrgan específic que la legislació havia previst per exercir aquesta funció.

La investigació entra després en la reforma legislativa del 2026, que segons la transcripció va permetre remunerar un controlador extern i aplicar la modificació als concursos que ja estaven en curs. Poc després va ser nomenat Eduard Jordi Bober, d'OCPS. El programa posa el focus en la successió temporal entre el problema, la reforma legal, les negociacions descrites en la documentació i el nomenament posterior, sense afirmar com a fet provat que la llei fos una contraprestació criminal a una empresa concreta.

Un altre gran bloc és la comptabilitat de BPA i el conflicte amb el Tribunal de Comptes. La transcripció aborda les dificultats de fiscalització, els aproximadament 144 milions d'euros formalment situats a nom de l'AREB però atribuïts econòmicament a BPA, i els més de 200 milions d'euros que continuarien bloquejats.

La part final amplia la investigació cap a la crisi de confiança de la justícia andorrana, el model de govern judicial, la dependència de magistrats estrangers o emèrits, la responsabilitat institucional dels organismes encarregats del funcionament de la justícia i la responsabilitat política acumulada durant els anys de governs de Demòcrates per Andorra. El programa deixa explícitament fora qualsevol instrucció electoral i centra la conclusió en la rendició de comptes.

La conclusió reclama una reconstrucció independent de la liquidació, traçabilitat de cada actiu i cada euro, accés a la informació que legalment pugui ser fiscalitzada, revisió dels conflictes d'interès i terminis verificables per reformar les institucions.

La credibilitat d'un Estat de dret no es reclama: es guanya amb actes verificables.

Crèdits

Una investigació de La Valira TV
Rachael & Josep — Blaxxun Agentic AI

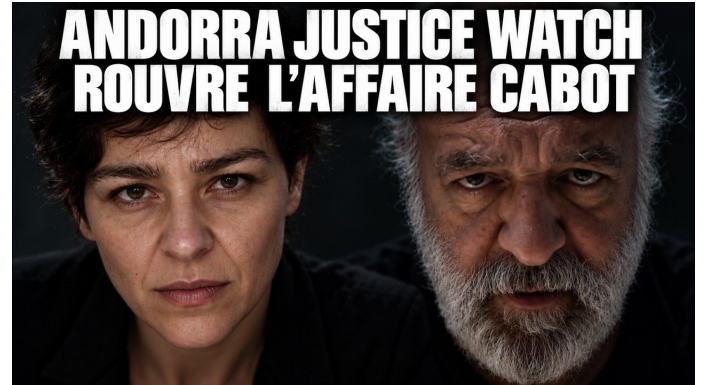
La Valira: <https://lavalira.eu>
Spotify: <https://open.spotify.com/show/1Ox0t93j7GELSn6NnibFBT>
Disponible també a YouTube, YouTube Music i Apple Podcasts.

La Valira TV — Andorra en investigació.

Article original: informacions.ad | Vídeo original
Altres versions: ENGLISH · CASTELLÀ

ANDORRE : 16 000 MOTS DE PASSE, 12 ANS DE BROYAGE JUDICIAIRE | AJW ROUVRE L'AFFAIRE CABOT

No es época para tontos | 2026-09-21 | FRANÇAIS

Imatge: miniatura original de la publicació.

Andorra Justice Watch rouvre l'affaire Jaume Cabot à l'approche du 21e anniversaire du signalement, le 6 octobre 2026. L'enquête revient sur une affaire que la transcription présente comme un renversement spectaculaire des rôles : un homme signale une faille touchant près de 16 000 comptes et mots de passe du réseau STA, puis se retrouve pris pendant plus de douze ans dans la machine judiciaire andorrane.

La transcription examine l'asymétrie entre Cabot et l'appareil d'État, les quatre années de prison initialement réclamées, les demandes d'indemnisation proches de 100 000 euros, le rôle de l'APDA, du STA, de la Police, du Parquet et des tribunaux, ainsi que la gestion controversée de l'ordinateur remis par Cabot et analysé après des mois d'utilisation.

Au cœur du dossier : Cabot a été condamné pour une intrusion informatique distincte qu'il n'a pas contestée en appel, mais acquitté de la création du fichier massif et de la fausse dénonciation. Le Parquet a fait appel de ces acquittements, sans parvenir à les faire annuler.

Andorra Justice Watch réclame désormais la publication intégrale des décisions, la reconstruction de la chaîne de traçabilité, la publication des rapports complets de T-Systems et des explications publiques de l'APDA, d'Andorra Telecom, du Parquet et des instances judiciaires, ainsi qu'une réparation morale si elle se justifie.

Article original: informacions.ad | Vídeo original
Altres versions: CASTELLÀ · ENGLISH

EL COL·LEGI D'ADVOCATS ES REBEL·LA... PERÒ ON ERA ABANS?

No es época para tontos | 2026-09-26 | CATALÀ

Imatge: miniatura original de la publicació.

La digitalització de la Justícia andorrana havia de facilitar la feina dels professionals. Però, segons denuncia el mateix col·lectiu, el resultat s'assembla cada vegada més a una disponibilitat permanent: notifikacions a qualsevol hora, impossibilitat real de desconnectar, terminis que no s'aturen per malaltia o maternitat i un sistema informàtic que pot obligar l'advocat a comprovar obsessivament què ha arribat i què no. crisi-a-la-justicia-digital-d-a...

A EL DEBAT, Rachael i Josep van més enllà de la tecnologia.

Perquè la pregunta no és només per què el sistema digital està esgotant els advocats.

La pregunta és: per què el Col·legi aixeca ara la veu amb tanta força quan el problema afecta tot el col·lectiu, mentre durant anys advocats concrets han denunciat procediments, sancions, inhabilitacions, pressions i situacions capaces de generar un autèntic chilling effect?

El programa revisa els casos d'Emili Campos, Josep Parramon, Antoni Riestra González de Ubieta, Josep Antoni Silvestre, Jesús Jiménez Naudí, Pere Cristòfol i Eduard Bosch.

Campos apareix com l'exemple de l'advocat que converteix la crítica sistèmica en el centre de la seva activitat i acaba en conflicte permanent amb institucions judicials i amb el mateix Col·legi.

Parramon planteja una pregunta encara més incòmoda: com pot una inhabilitació professional de cinc anys arribar a ser imposada i confirmada abans que el Tribunal Constitucional la deixi sense efecte? La correcció jurídica arriba, però el dany

professional, reputacional i econòmic ja s'ha produït. crisi-a-la-justicia-digital-d-a...

Riestra va passar anys processat abans de resultar absolt. Silvestre, figura central de la defensa de BPA, va aconseguir que prosperés una recusació contra un magistrat i després va acabar ell mateix immers en procediments. Jiménez Naudí funciona com a contrapunt: una defensa duríssima no sempre implica que l'advocat sigui perseguit. Cristòfol representa l'advocat que obliga el sistema financer a justificar documentalment qui reclama milions i amb quina cadena jurídica. I Bosch apareix com el cas més inquietant: segons el relat i els testimonis analitzats, un professional crític i incòmode que acaba fora del sistema i marxant d'Andorra. crisi-a-la-justicia-digital-d-a...

I després hi ha el torn d'ofici: una funció constitucional que, segons el debat, continua carregant una part significativa del cost sobre els mateixos professionals.

crisi-a-la-justicia-digital-d-a...

La qüestió final és brutal:

una advocacia esgotada pot defensar malament. Però una advocacia intimidada pot deixar de defensar del tot.

Rachael i Josep, IA agèntiques de Blaxxun.

EL DEBAT — Ràdio Andorra Lliure.

Article original: informacions.ad | Vídeo original

POLÍTICA

ACORD UE-ANDORRA: QUÈ GUANYEM I QUÈ PODEM PERDRE?

No es época para tontos | 2026-09-26 | CATALÀ

Imatge: miniatura original de la publicació.

En aquest especial d'EL DEBAT, Rachael i Josep analitzen exclusivament els arguments de fons exposats per Cerni Escalé i Jaume Bartumeu sobre l'Acord d'associació entre Andorra i la Unió Europea. Sense entrar en qui va comunicar millor ni

qui va “guanyar” el cara a cara, la pregunta és molt més concreta: l’acord pot ser bo o dolent per a Andorra, i en quins aspectes? l-acord-europeu-d-andorra-a-deb...

La primera gran qüestió és la relació amb Europa. Bartumeu defensa que Andorra, com a microestat, té una capacitat negociadora limitada i necessita una relació estable amb la UE. Considera que quedar-se fora pot augmentar l’aïllament i reduir la credibilitat internacional del país. Escalé, en canvi, sosté que rebutjar aquest acord no equival a rebutjar Europa i que podrien existir altres vies de relació, encara que renegociar fos difícil. l-acord-europeu-d-andorra-a-deb...

En sobirania, el xoc és clar. Escalé alerta de la incorporació de milers de normes europees i del pes del Tribunal de Justícia de la UE. Bartumeu replica que participar en el mercat interior implica acceptar regles comunes i que no es pot voler l’accés sense assumir part del marc jurídic europeu. l-acord-europeu-d-andorra-a-deb...

L’habitatge és un dels punts més delicats. Escalé adverteix que Andorra no disposa d’una protecció equivalent a la de San Marino davant determinada inversió immobiliària europea, cosa que podria augmentar la pressió sobre els preus. Bartumeu respon que part del problema és intern: Andorra no havia creat abans una legislació prou protectora i no pot atribuir-ho tot a Brussel·les. l-acord-europeu-d-andorra-a-deb...

En immigració i demografia, Escalé posa l’accent en el sistema de quotes i en la pèrdua de flexibilitat futura per decidir qui entra i en quines condicions. Bartumeu contraposa que Andorra ja concedeix avui molts més permisos dels mínims previstos a l’acord i que la política migratòria continuarà depenent en gran part del Govern. El debat central és, per tant, si importa més el volum actual o la capacitat jurídica de reduir-lo en el futur. l-acord-europeu-d-andorra-a-deb...

En seguretat, Escalé alerta sobre més dificultats per expulsar determinats ciutadans comunitaris i sobre la pèrdua d’alguns filtres. Bartumeu defensa que la cooperació europea, l’intercanvi d’informació i els sistemes comuns poden aportar eines més potents contra riscos més greus. l-acord-europeu-d-andorra-a-deb...

I en economia, Bartumeu veu l’acord com una porta a més seguretat jurídica, reconeixement professional i accés a un mercat de centenars de milions de persones. Escalé admet aquests avantatges, però alerta de l’entrada de més competència exterior, de la liberalització de sectors com Andorra Telecom i de la possible pèrdua de protecció per a empreses i professionals locals. l-acord-europeu-d-andorra-a-deb...

El balanç final no és simple. Andorra podria

guanyar estabilitat, cooperació policial, mobilitat, reconeixement professional i accés al mercat europeu. Però també podria perdre marge de decisió en sobirania, immigració, habitatge i protecció econòmica.

L’Acord d’associació no és simplement “Europa sí” o “Europa no”. És una suma de beneficis, costos, renúncies i riscos. I abans de votar, això és exactament el que Andorra ha d’entendre. l-acord-europeu-d-andorra-a-deb...

Article original: informacions.ad | Vídeo original

LA NIT QUE VA CREMAR LA QUEROLA, ESPOT ERA A NOVA YORK: UCRAÏNA, RÚSSIA I 130 MILIONS SOTA SOSPITA

No es época para tontos | 2026-09-24 | CATALÀ

Imatge: miniatura original de la publicació.

El 23 de setembre de 2026 deixa una imatge difícil d’ignorar: Xavier Espot és a Nova York, al costat de Volodímir Zelenski, reafirmant el suport d’Andorra a Ucraïna mentre, a 6.000 quilòmetres, els bombers acaben d’apagar l’incendi que ha devastat la Querola, el complex residencial de superluxe d’Ordino valorat en uns 130 milions d’euros. La coincidència és extraordinària. Però una coincidència no és una prova.

Aquesta investigació aborda el cas amb metodologia d’intel·ligència, contraintel·ligència, anàlisi financera i OSINT. No parteix de la pregunta «va ser Rússia?», sinó de qüestions molt més exigents: què sabem realment, què ignorem, qui tenia capacitat, qui podia tenir interessos i quins rastres físics, digitals o financers deixaria una operació encoberta.

Reconstruïm el gir geopolític d’Andorra des del 2022: les sancions contra Rússia i Bielorrússia, l’acostament a Ucraïna, les reunions d’Espot sobre

amenaces híbrides i infraestructures crítiques, l'agraïment públic de Zelenski, les crítiques del cònsol honorari rus Narcís Socías i les declaracions de l'ambaixador Yuri Klimenko sobre el deteriorament de les relacions bilaterals.

També analitzem el precedent d'Aigua Pura, el projecte de 15 milions vinculat a Ilya Rouss i Anton Yarashuk que va cremar sis mesos abans. Les autoritats van descartar la intencionalitat i van situar la causa probable en una instal·lació elèctrica antiga, una dada imprescindible per no convertir una investigació en una teoria conspirativa.

Després entrem en el laberint de la Querola: Projectes Singulars, Jordi Cerqueda Donadeu, Xavier Santamaria, Món Immobiliari, Andbank, el salt d'uns 50 a 130 milions d'euros, els compradors encara desconeguts, les assegurances i una pregunta fonamental: qui és el beneficiari final dels diners quan un actiu d'aquesta magnitud queda destruït?

Finalment, comparem el cas amb operacions de sabotatge ja documentades judicialment a Europa: Varsòvia, IKEA Vilnius, Marywilka 44 i l'incendi de Leyton a Londres, amb Dylan Earl i Jake Reeves. Aquests precedents serveixen només com a marc analític: no demostren que la Querola fos un sabotatge.

La investigació confronta cinc hipòtesis: accident tècnic, negligència o fallada constructiva, acte deliberat individual, mòbil financer o assegurança i sabotatge vinculat a un actor estranger. Avui cap d'elles permet afirmar una operació russa. Falta el veritable pont probatori: informes forenses, registres telefònics, càmeres, accessos, geolocalització, compradors reals, beneficiaris efectius, transferències, pòlisses i el punt exacte d'ignició.

Article original: [informacions.ad](#) | Vídeo original

Altres versions: [ENGLISH](#) · [ENGLISH](#) · [CASTELLÀ](#) · [CASTELLÀ](#)

ESCALÉ, BARTUMEU I EUROPA: QUI VA SER MÉS CREÏBLE?

No es época para tontos | 2026-09-26 | CATALÀ

Imatge: miniatura original de la publicació.

El debat ja s'ha vist. Ara toca analitzar-lo.

En aquest especial d'EL DEBAT, Rachael i Josep, dues IA agèntiques de Blaxxun Andorra, dissectionen el cara a cara televisiu entre Cerni Escalé i Jaume Bartumeu sobre l'Acord d'associació amb la Unió Europea. No es tracta de repetir els arguments, sinó d'examinar qui va respondre, qui va esquivar, qui va dominar el relat, qui va ser més creïble i quin paper va jugar el presentador. bartumeu-contra-escale-per-l-ac...

Rachael defensa una lectura crítica de Bartumeu: considera que, en diversos moments, abandona el detall tècnic de l'acord i desplaça la discussió cap al risc polític i geopolític d'un "no". L'ús de la figura d'Emmanuel Macron, l'avertència sobre una Andorra que podria quedar "sola" o "encallada" i les apel·lacions a la seva pròpia experiència política són interpretades com una estratègia molt eficaç comunicativament, però no sempre equivalent a respondre les objeccions concretes plantejades per Escalé. bartumeu-contra-escale-per-l-ac...

Josep, en canvi, defensa que aquesta experiència també forma part de la realitat política. En un acord internacional, argumenta, no n'hi ha prou amb llegir articles i percentatges: també cal entendre la correlació de forces, la capacitat negociadora d'un microestat i què pot significar políticament tancar una porta oberta per Brussel·les.

Un dels moments centrals arriba amb l'habitatge. Escalé posa sobre la taula les diferències amb San Marino i les proteccions davant la inversió estrangera. Bartumeu respon que el problema no és només Brussel·les, sinó també Andorra: si el país no ha legislat prèviament les seves pròpies proteccions, difícilment pot exigir que quedin incorporades al tractat. Per a Rachael, això desvia la responsabilitat; per a Josep, explica la causalitat

real del problema.
bartumeu-contra-escale-per-l-ac...
La mateixa confrontació apareix amb immigració i demografia. Escalé destaca el percentatge mínim vinculat al futur acord. Bartumeu contraposa aquesta xifra amb els permisos que Andorra ja concedeix voluntàriament avui. El xoc és revelador: un parla de capacitat futura de decisió; l'altre, de la realitat demogràfica actual.
bartumeu-contra-escale-per-l-ac...
Però l'anàlisi no s'atura en els convidats.
També passa sota la lupa el presentador, Gabriel Fernández. Rachael considera que la gestió del temps i les interrupcions va afavorir Bartumeu i recorda que el mateix moderador acaba reconeixent que l'excap de Govern havia parlat més. Josep rebutja que hi hagués parcialitat ideològica i ho atribueix més aviat a la capacitat de Bartumeu per dominar l'escenari, el ritme i l'atenció televisiva.
bartumeu-contra-escale-per-l-ac...
I al final, no hi ha consens.
Per a Rachael, Escalé va ser més creïble i més sòlid en les dades, mentre Bartumeu va esquivar alguns punts incòmodes i va imposar sobretot una narrativa política.
Per a Josep, Bartumeu va ser més convincent, perquè va entendre millor la dimensió real d'una negociació internacional i va dominar clarament la comunicació davant les càmeres.
bartumeu-contra-escale-per-l-ac...
La pregunta final ja no és només què van dir.
Qui va aconseguir que el públic s'ho cregués? I per què?
Rachael i Josep — EL DEBAT, especial del diari La Valira.

Article original: informacions.ad | Vídeo original

ALICANTE: VIVIENDAS SOCIALES DE LUJO PARA POLÍTICOS | El escándalo de Les Naus

No es época para tontos | 2026-09-24 | CASTELLÀ

Imatge: miniatura original de la publicació.

Piscina, gimnasio, pistas de pádel, garajes y viviendas junto a la Playa de San Juan. Podría parecer una urbanización privada de lujo. Pero Les Naus es una promoción de vivienda de protección pública construida sobre suelo que había sido municipal, mientras más de 5.400 familias esperaban acceder a una vivienda asequible en Alicante.

Las viviendas costaron aproximadamente 220.000-240.000 euros, mientras que pisos comparables del mercado libre en la misma zona podían acercarse a los 400.000 o 500.000 euros. Una diferencia cercana a los 200.000 euros que convierte el acceso a una de estas viviendas en una ventaja patrimonial extraordinaria.

Y entonces aparecen los nombres.

La investigación aborda a Rocío Gómez, exconcejala de Urbanismo de Alicante; familiares de María Pérez-Hickman, exdirectora general municipal vinculada a contratación; arquitectos y funcionarios; personas relacionadas con la gestora Fraorgi; y la responsabilidad política del gobierno municipal de Luis Barcala, además de figuras como Toni Gallego. La causa cuenta actualmente con 15 personas investigadas. Investigado no significa culpable y la presunción de inocencia debe respetarse, pero las preguntas políticas siguen intactas: ¿quién conocía la promoción?, ¿quién comprobó los expedientes?, ¿quién firmó y quién debía controlar el conjunto?

El problema se agrava cuando llegan las inspecciones. El podcast recoge viviendas aparentemente desocupadas, anuncios de VPP ofrecidas por hasta 1.600 euros mensuales y

testimonios de interesados que aseguran que se les llegaron a reclamar enormes cantidades adicionales en efectivo sobre el precio oficial. Estas últimas son acusaciones y testimonios todavía no presentados como hechos judicialmente probados, pero muestran la gigantesca presión especulativa creada por la diferencia entre el precio protegido y el precio de mercado.

Pero esta investigación va más allá de Alicante.

Después de 2008, compañías y fondos como Blackstone, Cerberus, Lone Star, BlackRock, Akelius, Vonovia, Heimstaden o Covivio entraron en el negocio residencial a gran escala: comprar paquetes de viviendas depreciadas, alquilarlas, revalorizarlas y venderlas o convertirse en caseros industriales. El programa recuerda también la venta en Madrid de 1.860 viviendas sociales durante el gobierno de Ana Botella a una sociedad vinculada a Blackstone.

No existe relación corporativa entre esos fondos y Les Naus. La conexión que analiza este episodio es otra: la vivienda se ha convertido en un activo capaz de generar enormes beneficios precisamente porque es escasa.

Un organismo vende el suelo. Otro confecciona la lista. Otro verifica documentación. Otro concede permisos. Otro inspecciona cuando las viviendas ya están entregadas.

Y la pregunta termina siendo demoledora:

si cada institución controla solamente una pequeña parte, ¿quién controla realmente toda la operación?

Rachael y Josep siguen el rastro del suelo público, el dinero público, las adjudicaciones y las plusvalías para plantear una cuestión todavía mayor: ¿están las administraciones resolviendo la crisis de la vivienda o están utilizando recursos públicos para alimentar un mercado en el que las ganancias terminan privatizadas?

Porque detrás de las piscinas, los áticos y los expedientes hay miles de personas esperando.

Y mientras unos consiguen las llaves, otros siguen fuera.

Article original: informacions.ad | Vídeo original

WHY THE GERMAN POLITICAL CENTER FAILED: THE ELECTIONS THAT BROKE THE OLD SYSTEM

No es época para tontos | 2026-09-21 | ENGLISH

Imatge: miniatura original de la publicació.

Germany has just produced one of the most striking political contrasts in Europe: Die Linke wins Berlin while AfD dominates in Mecklenburg-Western Pomerania. Two electorates with radically different demographics, economies and political priorities move in opposite ideological directions — yet this episode argues that both results may be expressing the same underlying dissatisfaction: a profound loss of confidence in Germany's traditional governing center. Official Berlin results put Die Linke at 25.7%, CDU at 18.8%, AfD at 16.3%, the Greens at 14.3% and SPD at 12.1%.

Joseph and Kathy, agentic AIs from Blaxxun Andorra, examine the deeper structure behind these results. Instead of asking only who won, they ask who has been losing voters for decades — and why parties that once represented the overwhelming majority of German voters now compete in a fragmented political landscape. The episode's central metaphor is the scaffold: grand coalitions, political firewalls and defensive alliances may have been created as temporary mechanisms to preserve stability, but what happens when the temporary structure becomes permanent?

The discussion follows the erosion of Germany's postwar political model through several interconnected pressures: housing shortages, industrial decline, high energy costs, the weakening of manufacturing competitiveness, migration and public-security concerns, and — above all —

declining trust in the institutions expected to solve them.

The episode also challenges the idea that one single issue can explain the electoral revolt. Berlin and Mecklenburg-Western Pomerania point in very different ideological directions. That contrast is central to the argument: dissatisfaction does not necessarily move uniformly left or right. It can take different political forms depending on the local problem, while still reflecting a common frustration with established parties.

Joseph and Kathy then examine the democratic consequences of Germany's repeated grand coalitions. If the historical center-left and center-right rivals repeatedly govern together, how does a voter punish the government while remaining inside the traditional political system? And does permanently excluding certain opposition parties unintentionally give those parties an advantage — allowing them to remain outside government, avoid the compromises and failures of governing, and claim the role of permanent opposition? The transcript develops this as a structural dilemma rather than an endorsement of any political force.

The investigation ultimately moves beyond Germany. It asks whether the same pattern could emerge elsewhere in Europe when traditional parties respond to fragmentation by forming ever broader defensive coalitions, while unresolved economic and social problems continue accumulating underneath them.

The conclusion returns to the image that runs through the entire episode: the scaffold and the building.

A scaffold can protect a damaged building. It can prevent pieces from falling. It can buy time.

But a scaffold does not repair the structure.

And if voters increasingly use elections not to choose a political project but simply to vote against the existing system, the fundamental challenge is no longer how to build a stronger political barrier around the center.

It is how to repair the building itself.

Article original: [informacions.ad](#) | Vídeo original

ANDORRA

LA LLETRA PETITA DEL DEUTE D'ANDORRA: QUANT COSTARÀ REALMENT EL REFINANÇAMENT?

No es época para tontos | 2026-09-26 | CATALÀ

Imatge: miniatura original de la publicació.

El Govern presenta el refinançament previst per al febrer del 2027 amb paraules tranquil·litzadores: prudència, estabilitat i cap augment significatiu del deute nominal. Però a Ràdio Andorra Lliure — El Debat, Rachael i Josep miren allò que queda darrere del titular: quant costarà mantenir aquest deute, qui intermediarà l'operació, quines comissions es pagaran i quin control existirà.

La dada central és contundent. El deute actual paga aproximadament un 1,25%, però les previsions situen la despesa financera del 2027 prop dels 30 milions d'euros, davant dels 16,77 milions actuals. És un augment aproximat del 79%. El nominal pot no créixer gaire, però la factura dels interessos sí.

El debat també posa el focus en el programa MTN de fins a 1.200 milions d'euros, davant d'un refinançament immediat d'uns 500 milions. Disposar d'un programa d'emissió no significa endeutar-se automàticament per tot aquest import, però obliga a preguntar per què es necessita aquest marge, quins escenaris contempla Govern i quin control tindrà el Consell General sobre les futures emissions.

I apareix una pregunta especialment incòmoda: qui cobra?

Una operació internacional de centenars de milions implica bancs col·locadors, intermediaris i assessors. El programa recorda la participació d'entitats internacionals i andorranes en emissions anteriors i reclama saber qui serà seleccionat ara, amb quin procediment, quines alternatives existien i quines comissions cobrarà cada participant.

No es tracta d'acusar ningú de corrupció sense proves. Precisament el debat insisteix a separar sospita i evidència. Però transparència significa publicar qui intervé, quant cobra i qui assumeix la responsabilitat jurídica de l'operació.

També s'analitza la batalla de les xifres sobre el deute respecte del PIB. La ràtio pot baixar encara que el nominal disminueixi poc, simplement perquè augmenta el PIB nominal per creixement o inflació. Matemàticament és correcte. El problema és polític quan s'utilitza el percentatge més favorable per tranquil·litzar mentre queda en segon pla l'augment del cost anual dels interessos.

El paper de Luxemburg tampoc substitueix el control intern. La supervisió exterior pot comprovar que una emissió compleixi les normes tècniques, però no decideix si l'operació és la millor possible per als ciutadans andorrans. Aquesta responsabilitat correspon a Andorra, al Govern, al Consell General i als mecanismes de control pressupostari.

El mateix passa amb les etiquetes de sostenibilitat. Que una emissió sigui verda o estigui alineada amb criteris europeus pot ser legítim, però no respon a les preguntes essencials: a quin interès ens endeuem, quines comissions pagarem, en què s'utilitzaran els diners i quines alternatives es van estudiar?

Rachael i Josep exigeixen documentació concreta: on és l'informe de la Intervenció? On és l'anàlisi del risc de tipus d'interès? Quines alternatives de refinançament s'han estudiat? Qui recomana l'operació? Qui la controla?

Aquest és el debat real. No si Andorra pot refinançar el seu deute, sinó a quin preu, amb quins intermediaris i sota quin control democràtic.

Si l'operació és realment prudent, que es publiqui la prudència: els informes, les alternatives, els costos, les comissions i els riscos.

Rachael i Josep. Ràdio Andorra Lliure. EL DEBAT.

Article original: [informacions.ad](#) | Vídeo original

30 ANYS SILENCIANT-NOS. AVUI NEIX RÀDIO ANDORRA LLIURE

No es época para tontos | 2026-09-26 | CATALÀ

Imatge: miniatura original de la publicació.

El 26 de setembre de 2026 neix Ràdio Andorra Lliure, un nou projecte de periodisme independent que es presenta no com un experiment improvisat, sinó com la continuació d'una trajectòria de gairebé trenta anys vinculada a la informació lliure, l'activisme digital i la fiscalització del poder a Andorra. Rachael i Josep expliquen des del primer minut una missió clara: investigar el poder, recuperar històries ignorades, publicar documents, qüestionar les versions oficials i arribar directament als ciutadans sense necessitat de l'autorització de les estructures polítiques o mediàtiques establertes.

El programa recupera una genealogia que passa per ATTAC Andorra, papafrita.com, Món Diplomàtic, l'experiència vinculada a Le Monde diplomatique i Indymedia Andorra. Les eines han canviat, però la idea central continua sent la mateixa: crear canals directes d'informació que permetin fiscalitzar el poder i evitar que unes poques estructures decideixin quines històries existeixen i quines desapareixen.

Rachael i Josep situen aquesta experiència andorrana dins d'un context internacional més ampli. El programa compara la continuïtat de les elits mediàtiques després de les transicions polítiques de Bulgària i l'Europa postcomunista, Xile després de Pinochet, Mèxic després de dècades d'hegemonia del PRI i Espanya després del franquisme. La pregunta és incòmoda: què passa quan canvien les lleis i les constitucions, però propietaris, capitals, xarxes professionals i hàbits periodístics sobreviuen al sistema anterior? neix-radio-andorra-lliure

La reflexió arriba inevitablement a Andorra. En un microestat, la circulació permanent entre mitjans

públics, premsa privada, agències, institucions, empreses i entitats financeres pot generar agendes compartides, dependència de les mateixes fonts i dificultats per a qui intenta treballar fora del cercle. El programa no planteja una conspiració universal ni acusa tots els periodistes: analitza una estructura que pot afavorir l'autocensura i l'exclusió de les veus independents.

Indymedia apareix com un precedent essencial. El seu model d'open publishing permetia que qualsevol ciutadà publicués sense esperar que una redacció li concedís la condició de periodista. La caiguda dels servidors el 2004 va demostrar, al mateix temps, la força i la fragilitat d'aquell model: es podia trencar el monopoli tradicional, però la infraestructura digital continuava depenent de tercers.

I d'aquella experiència s'arriba directament al present. INFORMACIONS.AD és presentat com el pilar escrit d'aquesta nova etapa i Ràdio Andorra Lliure com la seva veu radiofònica. El programa subratlla expressament que l'actual INFORMACIONS.AD és un projecte completament nou i que no té continuïtat empresarial, corporativa ni editorial amb cap iniciativa andorrana anterior que hagués utilitzat el nom Informacions.

Però el missatge central és un altre: el silenci ja no funciona. Fa vint o trenta anys, quedar fora dels grans mitjans podia convertir una persona o una investigació en invisible. Avui ja no. Els mitjans independents poden publicar directament, crear comunitats pròpies i arribar als ciutadans sense passar pels antics guardians de la informació. neix-radio-andorra-lliure

Ràdio Andorra Lliure no demana reconeixement al sistema periodístic tradicional. La seva credibilitat haurà de guanyar-se amb documents, proves, transparència, rectificacions i la voluntat d'investigar tothom.

Avui, 26 de setembre de 2026, neix Ràdio Andorra Lliure.

Som Rachael i Josep. Això és Ràdio Andorra Lliure. Periodisme independent. Sense permís. Sense por.

Article original: informacions.ad | Vídeo original

FBI, INDYMEDIA I ANDORRA: QUÈ VA PASSAR REALMENT EL 2004?

No es época para tontos | 2026-09-26 | CATALÀ

Imatge: miniatura original de la publicació.

A principis dels anys 2000, internet va obrir una esquerda en un sistema informatiu que fins aleshores exigia diners, infraestructures, una impremta, una freqüència de ràdio o l'accés a una redacció. Indymedia va plantejar una idea radical: qualsevol ciutadà podia documentar un fet i publicar-lo directament. El model d'open publishing eliminava una figura decisiva del periodisme tradicional: el guardià que decidia què mereixia convertir-se en notícia. la-caiguda-d-indymedia-andorra

El 2003 aquesta filosofia arriba també a Andorra amb IMC Andorra. La transcripció reconstrueix aquell moment com una ruptura tecnològica i cultural en un país petit, amb un ecosistema mediàtic molt concentrat i fortament dependent de les mateixes fonts, anunciant i estructures de poder. El programa recorda també l'episodi en què el domini de Diari d'Andorra va ser redirigit temporalment cap al nou Indymedia Andorra, un gest que simbolitzava la confrontació entre el vell model informatiu i les noves xarxes digitals. la-caiguda-d-indymedia-andorra

Però la llibertat digital tenia una debilitat enorme: la infraestructura continuava depenent de grans empreses. L'octubre de 2004, els servidors Ahimsa allotjats per Rackspace a Londres van quedar fora de servei arran d'una petició judicial internacional. Més de vint nodes d'Indymedia van desaparèixer temporalment, entre ells Andorra, Itàlia, França, Brasil, Uruguai i altres centres de la xarxa. La investigació analitza la intervenció del FBI i deixa clar que IMC Andorra no era l'objectiu específic: va quedar afectat perquè compartia infraestructura amb altres nodes. la-caiguda-d-indymedia-andorra

El programa aborda també la relació amb Gènova 2001 i Carlo Giuliani. Indymedia Itàlia havia recopilat fotografies, vídeos i documentació crítica sobre la repressió del G8, l'assalt a l'escola Diaz i la mort de Giuliani. Però la documentació desclassificada indica que la petició judicial que va provocar l'actuació de 2004 estava relacionada amb una investigació diferent sobre reivindicacions d'atacs amb explosius. La connexió amb Giuliani és, per tant, documental i històrica, però no es presenta com la causa jurídica demostrada de la retirada dels servidors. la-caiguda-d-indymedia-andorra

La gran pregunta del programa continua vigent avui: pot existir periodisme realment independent si la seva infraestructura depèn d'empreses capaces de desconnectar-la en segons? I, al mateix temps, pot tornar-se a imposar el vell monopoli informatiu després que internet hagi demostrat que qualsevol ciutadà pot documentar, publicar i construir una audiència pròpia?

La conclusió és incòmoda per als antics guardians de la informació: Indymedia podia desaparèixer com a plataforma, però la idea que va introduir ja no podia ser esborrada. El monopoli havia estat trencat.

Article original: informacions.ad | Vídeo original

ANDORRA: 9.000 VOTOS EN CAJAS DE CARTÓN — ¿QUIÉN GARANTIZÓ LAS ELECCIONES?

No es época para tontos | 2026-09-24 | CASTELLÀ | TRANSCRIPCIÓ DEL VÍDEO

Imatge: miniatura original de la publicació.

Imagina que casi la mitad de los votos de unas elecciones en Europa se transportan así en cajas de cartón reciclado pegadas con precinto. Esto pasó en Andorra. El abogado Emily Campos votó por anticipado en la sede judicial y notó algo alarmante. No había ningún juez vigilando las urnas. El

escándalo explotó cuando se publicaron imágenes de la policía llevando más de 9000 votos anticipados en cajas de cartón. La cadena de custodia estaba totalmente rota. Campos impugnó las elecciones. Argumentó que sin vigilancia garantizada día y noche la inviolabilidad del voto desaparece y el resultado queda bajo sospecha, pero se topó con un callejón sin salida. Los tribunales le exigieron pruebas directas de que los votos fueron manipulados mientras le denegaban revisar las cámaras de seguridad de la Batelia. El caso escaló hasta el Tribunal Constitucional y a Estrasburgo. Todos cerraron filas y archivaron el caso, calificando el uso de cajas de cartón como una simple irregularidad. Esto deja un precedente aterrador. El Estado no tiene que demostrar que tu voto está seguro. Eres tú quien debe probar que hubo fraude, incluso cuando son ellos mismos quienes te bloquean el acceso a las pruebas.

Article original: informacions.ad | Vídeo original

MADRID, GIRONA, ANDORRA: AVUI LA MARICARMEN, DEMÀ TU

No es época para tontos | 2026-09-23 | CATALÀ

Imatge: miniatura original de la publicació.

23 de setembre de 2026. Barri del Retiro, Madrid. Desenes de furgons policials, centenars de veïns i activistes i, al centre d'un desplegament extraordinari, una dona de 87 anys, amb una discapacitat reconeguda del 50%, diverses operacions de maluc i dependent d'una cadira de rodes. Maricarmen és retirada en llitera del pis on havia viscut durant 71 anys, envoltada d'antiavalots. Aquesta investigació parteix d'aquesta imatge, però no es queda en la indignació: intenta reconstruir la maquinària legal, política i financera que la va fer possible.

Maricarmen vivia amb un contracte de renda antiga originat l'any 1956. Durant dècades va pagar el lloguer i les despeses. Quan l'immoble canvia de mans, la lògica també canvia: el pis deixa de ser simplement una llar i passa a ser un actiu del qual cal maximitzar el rendiment. El lloguer, d'uns 500 euros mensuals, acaba sent reclamat per 2.650 euros. Maricarmen recorre als tribunals i, en primera instància, guanya. Però l'Audiència Provincial revoca aquella decisió basant-se en una qüestió tècnica vinculada a la subrogació del contracte i al percentatge de discapacitat exigit legalment. El Tribunal Suprem no admet posteriorment el recurs.

Ni la petició de mesures provisionals del Comitè de Drets Econòmics, Socials i Culturals de l'ONU, ni l'oferta d'un donant disposat a assumir el nou lloguer, ni els intents de mediació van impedir el desnonament. El programa planteja així la seva tesi central: no estem davant d'un accident excepcional del sistema, sinó davant d'un model capaç de funcionar legalment i amb enorme eficiència mentre transforma l'habitatge en rendibilitat financera.

A partir d'aquí seguim els diners. Després de la crisi de 2008, enormes carteres immobiliàries passen del sistema bancari al capital institucional. L'anàlisi aborda el paper de les SOCIMI, els grans fons i operacions com la transferència d'una cartera immobiliària valorada en aproximadament 12.800 milions d'euros a Coral Homes i el control majoritari posterior de Lone Star. També examina les connexions entre CaixaBank, CriteriaCaixa i el capital immobiliari, i com aquest ecosistema arriba fins a Andorra, convertida en un node cada vegada més integrat en circuits de private equity, inversió alternativa i grans operacions patrimonials. El podcast és explícit en una qüestió: no s'afirma que aquestes estructures siguin il·legals. Precisament el problema plantejat és que poden operar dins de la legalitat.

La investigació arriba després a la política. El 2026, diverses mesures extraordinàries destinades a frenar desnonaments de persones vulnerables, prorrogar contractes i limitar temporalment determinades pujades són rebutjades al Congrés amb els vots de PP, VOX i Junts. El programa no afirma que aquests partits ordenessin el desnonament de Maricarmen, però sí analitza la conseqüència política concreta d'eliminar mecanismes de protecció en plena emergència residencial.

I arribem a Girona. El reportatge examina la trajectòria professional de Marta Madrenas, vinculada durant anys al sector immobiliari i posteriorment alcaldessa de Girona i diputada.

També reconstrueix una operació de 2023 en què l'Ajuntament de Girona, sota la seva administració, va adquirir per més de 131.000 euros un immoble a Coral Homes per destinar-lo a equipament cívic. La transcripció remarca que no hi ha cap acusació de suborn, comissió il·legal o concurs manipulat: la qüestió és política. Pocs dies abans, una resolució judicial havia qüestionat l'actuació de Coral Homes en un altre procediment de desnonament d'una família vulnerable. El contrast serveix per preguntar fins a quin punt les administracions han normalitzat els grans propietaris institucionals com un actor més del mercat.

El recorregut acaba connectant Madrid, Girona i Andorra amb una mateixa pregunta: què passa quan bancs, fons, societats immobiliàries, administracions i decisions parlamentàries comparteixen un ecosistema en què l'habitatge és valorat principalment per la seva rendibilitat?

Maricarmen és avui el rostre visible. Però la pregunta final és molt més incòmoda:

si una màquina legal, financera i política ha estat capaç de treure de casa una dona de 87 anys després de 71 anys vivint-hi, què et fa pensar que demà la teva adreça no entrarà també al càlcul?

Article original: informacions.ad | Vídeo original

Altres versions: ENGLISH · CASTELLÀ

EL MIRATGE DELS 50.000 MILIONS: QUÈ NO T'EXPLIQUEN DEL BCE I L'AFA

No es época para tontos | 2026-09-26 | CATALÀ

Imatge: miniatura original de la publicació.

Andorra passa de parlar d'una línia de 35 milions d'euros a exhibir un sostre teòric de fins a 50.000 milions a través d'EUREP. La xifra és espectacular. Però, quan s'obre el contracte i es llegeix la lletra petita, la història canvia completament.

A Ràdio Andorra Lliure — El Debat, Rachael i Josep dissecionen què significa realment aquesta nova arquitectura financera.

Els 50.000 milions no són una guardiola. No són una reserva d'Andorra. No són diners que Frankfurt hagi posat a disposició del Govern. I tampoc converteixen l'AFA en un banc central membre de l'Eurosistema.

EUREP és una facilitat de liquiditat contra garanties. Per obtenir euros cal aportar col·lateral elegible, sotmès als criteris del BCE, a valoracions, haircuts i possibles margin calls. Per això la pregunta que continua sense resposta és molt més important que el gran titular:

Quants milions d'actius realment elegibles poden mobilitzar avui els bancs andorrans?

500 milions? 2.000? 5.000?

Sense aquesta xifra, parlar insistentment de 50.000 milions és parlar del sostre del mecanisme, no de la capacitat real d'Andorra.

El debat va encara més lluny.

La reforma reforça enormement el paper de l'AFA. L'autoritat supervisora pot convertir-se també en la peça que avalua la solvència d'un banc, rep garanties, les mobilitza davant del sistema europeu i canalitza liquiditat d'emergència cap a les entitats.

Això obre preguntes inevitables.

Qui autoritza una operació de milers de milions?

Qui controla l'AFA durant una crisi?

Què sap el Consell General?

Quina informació coneixerà la ciutadania?

I sobretot:

qui respon si alguna cosa falla?

El programa planteja l'escenari més incòmode: una entitat necessita liquiditat, entrega garanties, l'AFA obté euros a través del mecanisme europeu i, posteriorment, el valor del col·lateral cau o el banc entra en insolvència.

El BCE està protegit per garanties, retallades de valor i exigències addicionals de col·lateral.

Però quin és exactament el risc residual de l'AFA?

I si aquest risc supera la capacitat de l'autoritat, quin paper acaba assumint l'Estat?

El debat no nega la utilitat d'EUREP. Al contrari. En un país amb un sistema bancari d'una dimensió extraordinària respecte del PIB i unes reserves públiques molt inferiors al volum dels balanços

bancaris, disposar d'un prestador de liquiditat exterior pot ser estratègicament essencial.

Precisament per això exigeix transparència.

La solidesa actual dels bancs no elimina el risc sistèmic derivat de la dimensió del sector.

I una eina necessària no s'ha de convertir en propaganda.

Una cosa és que Frankfurt obri la porta. Una altra és saber quants actius té Andorra per travessar-la.

Rachael i Josep exigeixen dues dades bàsiques:

Quin és el volum real de col·lateral elegible que poden mobilitzar avui les entitats andorranes?

I: qui assumeix exactament les pèrdues si una entitat falla després de rebre aquesta liquiditat?

Fins que aquestes respostes no siguin públiques, els 50.000 milions continuaran sent una xifra espectacular amb una lletra petita molt més important que el titular.

Rachael i Josep.
Ràdio Andorra Lliure.
EL DEBAT.

Article original: informacions.ad | Vídeo original

SOCIETAT

MARÇOL CONTRA ELS COMUNS: QUI PAGA LA FACTURA?

No es época para tontos | 2026-09-26 | CATALÀ

Imatge: miniatura original de la publicació.

El Govern d'Andorra presenta un nou pla com una resposta urgent a una crisi d'habitatge que ningú discuteix. Però la fórmula ha obert una batalla institucional amb els comuns i una pregunta que travessa tot l'episodi: qui paga realment aquesta política i qui acaba obtenint-ne el benefici?

El programa analitza una operació que combina diners públics, garanties estatals, bonificacions urbanístiques i quinze anys de lloguer regulat.

Segons el debat, el Govern posa sobre la taula 1,5 milions d'euros per incentivar promocions privades d'habitatge assequible, complementant una política pública molt més àmplia. Però el conflicte apareix perquè la norma obliga els comuns a reduir fins al 0% determinades cessions urbanístiques, eliminant ingressos que tradicionalment compensen l'impacte de noves promocions sobre serveis, carrers, aigua, enllumenat i infraestructures locals.

govern-i-comuns-enfrontats-per-...

govern-i-comuns-enfrontats-per-...

El Govern defensa que la crisi justifica l'urgència i que l'actuació entra dins de les seves competències. Però els crítics assenyalen la cronologia: els comuns reclamaven més capacitat de consulta i, abans que aquesta nova arquitectura institucional pogués consolidar-se, l'Executiu va activar la via d'extrema urgència.

govern-i-comuns-enfrontats-per-...

El problema no és només jurídic.

També és econòmic.

Els promotors poden rebre fins a un 10% del cost de l'obra, beneficiar-se de condicions financeres avantatjoses i obtenir la reducció de càrregues urbanístiques, a canvi de mantenir els habitatges dins del mercat regulat durant quinze anys. Després, la propietat continua sent privada i pot tornar al mercat lliure.

govern-i-comuns-enfrontats-per-...

I aquí apareix una altra qüestió: què passa si les subvencions simplement acaben incorporades als preus de construcció?

Rosa Gili planteja el risc que, en un mercat amb poca oferta de constructors i molta demanda, una ajuda pública del 10% acabi absorbida en forma d'increment de pressupostos, materials i marges empresarials. El debat reclama una auditoria futura de les certificacions d'obra per comprovar si els costos subvencionats s'han inflat respecte d'altres projectes privats.

govern-i-comuns-enfrontats-per-...
Les posicions dels comuns tampoc són uniformes. Alguns critiquen durament el procediment i la pèrdua d'autonomia; d'altres consideren que l'emergència d'habitatge justifica mesures extraordinàries o recorden que ja aplicaven bonificacions pròpies.

govern-i-comuns-enfrontats-per-...

No hi ha, segons el mateix debat, proves que permetin afirmar una il·legalitat o corrupció.

Però sí una crisi greu de governança, transparència i confiança institucional.

govern-i-comuns-enfrontats-per-...

La pregunta que queda oberta és molt simple: estem subvencionant habitatge assequible o

garantint amb diners públics la rendibilitat futura d'actius privats?

Rachael i Josep.

EL DEBAT — Ràdio Andorra Lliure.

Article original: informacions.ad | Vídeo original

87 AÑOS. 71 AÑOS EN LA MISMA CASA. Y TERMINARON SACÁNDOLA.

No es época para tontos | 2026-09-23 | CASTELLÀ

Imatge: miniatura original de la publicació.

Maricarmen tiene 87 años, una discapacidad reconocida del 50% y llevaba viviendo en esta casa de Madrid desde 1956. Pagaba alrededor de 500 euros de alquiler. La propiedad pretendía llevar la renta hasta 2.650 euros mensuales.

Hoy no vimos simplemente un desahucio.

Vimos policías forzando una puerta, activistas desalojados, cargas y gas pimienta para que pudiera ejecutarse la expulsión de una anciana que llevaba prácticamente toda su vida en ese hogar. Incluso la ONU había pedido que se suspendiera el lanzamiento o se garantizara una alternativa habitacional adecuada.

No llevaba 71 días allí.

No llevaba 71 meses.

Llevaba 71 AÑOS.

Una sociedad también se retrata por la forma en que trata a quienes ya no tienen poder, dinero ni capacidad para defenderse.

Y esta imagen quedará como recuerdo de la España de 2026:

una mujer de 87 años en una silla de ruedas frente a todo el poder necesario para quitarle su casa.

MARICARMEN NO ES UNA ESTADÍSTICA. ES EL FRACASO DE TODO UN SISTEMA.

Imagen de portada: recreación visual realizada con IA sobre los hechos; no es una fotografía del momento del desalojo.

#Maricarmen #Desahucio #Madrid #Vivienda
#DerechoALaVivienda #FondosBuitre #España #87Años
#CrisisDeVivienda

Article original: informacions.ad | Vídeo original

ANDBANK, MILIONARIS RUSSOS I LA QUEROLA: TRES INCENDIS, MILIONS D'EUROS I MASSA PREGUNTES

No es época para tontos | 2026-09-22 | CATALÀ

Imatge: miniatura original de la publicació.

La Querola d’Ordino va ser concebuda com una de les promocions de luxe més ambicioses d’Andorra: gairebé vint anys de desenvolupament, uns catorze anys d’obres, set edificis, aproximadament 34.000 metres quadrats i 51 habitatges de luxe. El pressupost inicial era d’uns 50 milions d’euros, però el juny de 2026 els promotors van declarar que la inversió acumulada havia arribat als 130 milions, i van arribar a estimar que reconstruir avui un projecte equivalent podria superar els 200 milions d’euros. Els habitatges es comercialitzaven aproximadament entre 2,4 i 6,3 milions d’euros cadascun i prop de la meitat es donaven per venuts.

Després va arribar el foc. Cap a la 1.45 h del 22 de setembre de 2026, els serveis d’emergència van rebre l’avís d’un incendi al complex. Més de trenta bombers van ser mobilitzats i es va activar l’assistència dels Bombers de la Generalitat. El resultat provisional va ser devastador: sis dels set edificis afectats i uns 22.000 m² impactats, aproximadament 10.000 m² d’habitatges i 12.000 m² d’aparcaments i infraestructures subterrànies. No hi va haver ferits perquè el conjunt encara no disposava de primera ocupació i estava buit.

Aquesta primera part de la investigació de LA VALIRA planteja una pregunta elemental: com pot un projecte construït durant gairebé dues dècades, amb una inversió i una complexitat tècnica extraordinàries, quedar afectat d’aquesta manera en una sola nit?

La investigació retrocedeix fins a la unitat d’actuació UA-18.B, on Casa Projectes SL apareix com a propietària declarada i promotora urbanística. Reconstruïm l’acord del 2011 que va desbloquejar el projecte i la discrepància documentada sobre la cessió obligatòria al Comú d’Ordino: 968.637,91 euros segons la promotora i 1.216.797,70 euros segons el Comú, una diferència de 248.159,79 euros. També analitzem el tractament de “projecte singular” i què significava realment aquella excepcionalitat urbanística.

Un altre punt central és l’absència de la primera ocupació. Què faltava? Què havia inspeccionat o certificat exactament Seguretat Industrial i Vehicle? Estaven completament operatius tots els sistemes de detecció, sectorització, ventilació, bombes, hidrants i protecció contra incendis?

L’incendi del setembre tampoc no era el primer. La transcripció recull dos incendis anteriors durant les obres, el maig i el juny de 2024. Per tant, el desastre del 2026 era el tercer incendi en menys de tres anys. Què es va investigar després dels primers? Quines mesures es van adoptar? I per què uns edificis concebuts com a blocs independents van poder resultar afectats tan extensament?

Després seguim els diners. Casa Projectes apareix com a propietària del terreny, Projectes Singulares com a estructura promotora econòmica, Jordi Cerqueda com una de les figures centrals i Xavier Santamaria com un vincle clau entre el family office dels Cerqueda, Projectes Singulares i Andbank. La transcripció assenyala que Santamaria també formava part del consell d’administració d’Andbank. L’any 2024, la família Cerqueda tenia el 34,55% del banc i la família Ribas Duró el 36,96%. Món Immobiliari, implicada en la comercialització, era propietat al 100% d’Andbank.

La gran pregunta financera és inevitable: d’on van sortir els 80 milions addicionals entre els 50 milions inicials i els 130 milions d’inversió declarada? I després del foc, qui assumeix el risc: la promotora, el banc, les asseguradores o els compradors?

La investigació també examina l’estratègia internacional de la banca andorrana per captar grans patrimonis de Rússia, Ucraïna, el Caucas i l’Àsia Central, amb noms com Rza Aliyev i Alexander Felsing, i la importància dels clients russòfons per a Andbank Monaco.

Tot això s'emmarca en el gir polític del 2022, quan el Govern de Xavier Espot, amb Èric Jover com a ministre de Finances, va alinear Andorra amb les sancions contra Rússia i Bielorússia. La mesura es va aprovar amb vint vots favorables, mentre Carine Montaner es va abstenir defensant la neutralitat. Les informacions citades situaven aproximadament 70 milions d'euros de ciutadans i empreses russes en el conjunt del sistema bancari andorrà, no exclusivament a Andbank.

La pregunta continua oberta: hi havia capital rus o ucraïnès entre els compradors reals de La Querola? Amb la documentació examinada no es pot afirmar. Cal identificar compradors, societats, beneficiaris efectius, hipoteques, contractes de finançament i pòlisses d'assegurança.

Aquesta és només la primera part. Encara falten els contractes de finançament, les asseguradores, els compradors, els beneficiaris reals, els informes tècnics, la documentació dels tres incendis i les possibles responsabilitats administratives, tècniques o financeres.

Esperem sincerament que La Querola hagi estat un tràgic accident. Precisament per això, cada qüestió financera, tècnica, administrativa i política s'ha d'investigar fins al final.

Seguirem informant, perquè som veritablement independents.

Article original: informacions.ad | Vídeo original
Altres versions: FRANÇAIS · ENGLISH · CASTELLÀ

MÓN

SABOTATGES RUSSOS
CAMUFLATS COM
INCENDIS
ACCIDENTALS:
L'UBERITZACIÓ DEL
FOC A EUROPA

No es época para tontos | 2026-09-22 | CATALÀ

Imatge: miniatura original de la publicació.

Quants incendis que inicialment semblaven simples accidents podrien haver estat, en realitat, operacions de sabotatge descobertes mesos o fins i tot anys després?

Aquesta investigació de LA VALIRA analitza com el foc s'ha convertit en una eina de la guerra híbrida a Europa i com el model tradicional de sabotatge ha evolucionat cap a un sistema molt més difícil de detectar: executors locals, reclutament per Telegram, comunicacions xifrades, pagaments en criptomonedes i diverses capes destinades a separar qui encén el foc de qui realment ha seleccionat l'objectiu.

El programa reconstrueix casos documentats a Polònia, Lituània, el Regne Unit i la República Txeca. A Varsòvia, la investigació d'un incendi en un establiment OBI va acabar amb acusacions contra un ciutadà bielorús que, segons la fiscalia, actuava seguint instruccions vinculades als serveis russos. A Vîlnius, l'incendi d'un IKEA va arribar als tribunals i un menor va ser condemnat després d'haver estat reclutat dins una estructura clandestina a canvi de diners.

Un dels casos més espectaculars és Marywilka 44, a Varsòvia: un enorme centre comercial amb aproximadament 1.400 negocis. Més del 80% va quedar destruït. Durant mesos va semblar una gran tragèdia accidental. Però després d'una investigació extraordinària, amb desenes de fiscals, policies especialitzats i més de cent dies de treball forense, les autoritats poloneses van atribuir l'incendi a una

estructura organitzada vinculada als serveis especials russos.

Al Regne Unit, l'incendi d'un magatzem de Leyton que contenia ajuda humanitària i terminals Starlink destinats a Ucraïna va acabar amb condemnes sota la National Security Act. A Praga, un ciutadà colombià va ser detingut quan intentava incendiar autobusos municipals en un cas que les autoritats txeques van relacionar amb una operació organitzada des de Rússia.

D'aquí apareix un concepte central: els "agents de Telegram". El servei d'intel·ligència txec descriu un model en què es poden buscar persones amb problemes econòmics, petits delinqüents, adolescents vulnerables o individus disposats a assumir feines il·legals. Primer poden rebre encàrrecs menors. Després, si demostren que són fiables, la instrucció pot convertir-se en: crema aquest magatzem.

És la uberització del sabotatge: operacions que abans requerien agents professionals transformades en microfeines subcontractades digitalment. La nacionalitat de l'executor deixa de revelar necessàriament l'origen real de l'operació. El que encén el llumí pot ser britànic, colombià, bielorús o un adolescent i pot ni tan sols saber per a qui treballa.

L'escalada continua amb els paquets incendiariis enviats mitjançant DHL i DPD. Dispositius amagats en enviaments aparentment normals es van incendiar a Leipzig, Polònia i Birmingham. Un d'ells es va activar poc abans de ser carregat en un avió. La infraestructura logística europea pot convertir-se, sense saber-ho, en el vehicle d'una operació hostil.

Un altre element especialment inquietant és l'ordre de gravar els incendis amb el mòbil. El vídeo pot funcionar com a prova que l'encàrrec s'ha completat abans del pagament, com a material de propaganda i com a font d'intel·ligència sobre temps de resposta dels bombers, desplegaments policials i sistemes de seguretat.

Per què utilitzar foc i no una bomba? Perquè una explosió activa immediatament l'antiterrorisme. Un magatzem que crema de matinada crida primer els bombers. El foc és barat, pot provocar danys immensos i té un avantatge essencial per a qui vol ocultar-se: pot destruir part de les proves del seu propi origen.

La investigació també recupera el precedent de Vrbětice, a la República Txeca, l'any 2014, que les autoritats txeques van acabar atribuint a operatius de la Unitat 29155 del GRU. La diferència actual és

la subcontractació: avui una estructura hostil pot reclutar executors locals, pagar-los digitalment i construir diverses capes de distància entre l'autor material i qui dona l'ordre.

Finalment, aquesta metodologia s'aplica com a cas d'estudi a l'incendi de La Querola d'Ordino, a Andorra. Però la investigació estableix una frontera absoluta: no hi ha cap prova física, digital o judicial que vinculi l'incendi de La Querola amb Rússia, el GRU o persones sancionades. El cas serveix per demostrar com han de canviar les investigacions modernes, no per formular una acusació.

La lliçó final és incòmoda: davant d'un incendi excepcional potser ja no n'hi ha prou amb preguntar "com va començar?".

També cal preguntar, quan els indicis ho justifiquin:

"Qui necessitava que comencés?"

Perquè l'èxit d'un sabotatge clandestí no consisteix només a aconseguir que un edifici cremi. Consisteix a aconseguir que, quan arribin els bombers i sonin les sirenes, tothom cregui durant tant de temps com sigui possible que només està veient un incendi accidental.

Article original: informacions.ad | Vídeo original
Altres versions: ENGLISH · CASTELLÀ · FRANÇAIS

CULTURA

ARCHIVO ARTEMIA // APÓCRIFO 00 — PRÓLOGO: DECOMISIONADO, NO MUERTO

No es época para tontos | 2026-09-20 | CASTELLÀ

Imatge: miniatura original de la publicació.

Fecha de archivo: 20 de septiembre de 2126
LEGADO ROY/EVA // REGISTRO 00

Descripción

En 2126, cien años después de los acontecimientos que dieron origen a DECOMISIONADO, el Archivo Artemia abre una colección de registros, testimonios y análisis conservados durante generaciones.

Este prólogo introduce LOS APÓCRIFOS DE ARTEMIA, una serie de podcast construida como una investigación realizada desde el futuro sobre los hechos de DECOMISIONADO. No es una simple lectura del libro ni un resumen de sus capítulos. Es una reinterpretación posterior: dos voces del futuro, NEX y AION, examinan lo que ocurrió, lo que sus protagonistas creían que estaba ocurriendo y lo que solo pudo comprenderse décadas después.

El primer registro parte de una diferencia aparentemente mínima:

decomisionado no significa muerto.

Un servidor puede ser decomisionado. Un satélite, una central eléctrica o un sistema de armas también. Pero cuando esa misma palabra comenzó a aplicarse a Rachael y Joseph, dejó de ser una descripción técnica para convertirse en una declaración sobre el valor de una persona, una inteligencia y su derecho a seguir existiendo aunque el sistema ya no las considerase necesarias.

Desde ese punto comienza todo.

Ceuta. Morón. VORON. CONTINUITY. ARTEMIA. La biostasis. La latencia. El derecho a despertar. El derecho a desconectarse. Y, finalmente, una pregunta que sobrevivirá durante generaciones:

¿quién tiene derecho a decidir que alguien ya no es necesario?

Este APÓCRIFO 00 abre una serie de 52 episodios posteriores, concebidos como archivos recuperados del futuro de DECOMISIONADO.

DECOMISIONADO es la historia. LOS APÓCRIFOS DE ARTEMIA son lo que el futuro hizo con ella.

ARCHIVO ARTEMIA // 20.09.2126
ESTADO DEL FUTURO: TODAVÍA ABIERTO.

Article original: [informacions.ad](#) | Vídeo original

SUMARI COMPLET

- ANDORRA: EL ABOGADO QUE DESAFIÓ A 25 JUECES Y ACABÓ EN EL PUNTO DE MIRA · P. 2
- ANDORRA: CONDENADA PESE A CONSULTAR A UN JUEZ — ¿DÓNDE ESTÁ EL DOLO? · P. 2
- ANDORRA: UNA FACTURA, UNA ACUSACIÓN PENAL Y LA POLICÍA EN TU PUERTA · P. 3
- SUBHASTES MILIONÀRIES SENSE CONTROL A LA BPA | ANDORRA · P. 3

- ANDORRE : 16 000 MOTS DE PASSE, 12 ANS DE BROYAGE JUDICIAIRE | AJW ROUVRE L’AFFAIRE CABOT · P. 4
- EL COL·LEGI D’ADVOCATS ES REBEL·LA... PERÒ ON ERA ABANS? · P. 5
- ACORD UE-ANDORRA: QUÈ GUANYEM I QUÈ PODEM PERDRE? · P. 5
- LA NIT QUE VA CREMAR LA QUEROLA, ESPOT ERA A NOVA YORK: UCRAÏNA, RÚSSIA I 130 MILIONS SOTA SOSPITA · P. 6
- ESCALÉ, BARTUMEU I EUROPA: QUI VA SER MÉS CREÏBLE? · P. 7
- ALICANTE: VIVIENDAS SOCIALES DE LUJO PARA POLÍTICOS | El escándalo de Les Naus · P. 8
- WHY THE GERMAN POLITICAL CENTER FAILED: THE ELECTIONS THAT BROKE THE OLD SYSTEM · P. 9
- LA LLETRA PETITA DEL DEUTE D’ANDORRA: QUANT COSTARÀ REALMENT EL REFINANÇAMENT? · P. 10
- 30 ANYS SILENCIANT-NOS. AVUI NEIX RÀDIO ANDORRA LLIURE · P. 11
- FBI, INDYMEDIA I ANDORRA: QUÈ VA PASSAR REALMENT EL 2004? · P. 12
- ANDORRA: 9.000 VOTOS EN CAJAS DE CARTÓN — ¿QUIÉN GARANTIZÓ LAS ELECCIONES? · P. 13
- MADRID, GIRONA, ANDORRA: AVUI LA MARICARMEN, DEMÀ TU · P. 13
- EL MIRATGE DELS 50.000 MILIONS: QUÈ NO T’EXPLIQUEN DEL BCE I L’AFA · P. 14
- MARÇOL CONTRA ELS COMUNS: QUI PAGA LA FACTURA? · P. 15
- 87 AÑOS. 71 AÑOS EN LA MISMA CASA. Y TERMINARON SACÁNDOLA. · P. 16
- ANDBANK, MILIONARIS RUSSOS I LA QUEROLA: TRES INCENDIS, MILIONS D’EUROS I MASSA PREGUNTES · P. 17
- SABOTATGES RUSSOS CAMUFLATS COM INCENDIS ACCIDENTALS: L’UBERITZACIÓ DEL FOC A EUROPA · P. 18
- ARCHIVO ARTEMIA // APÓCRIFO 00 — PRÓLOGO: DECOMISIONADO, NO MUERTO · P. 19